έντυπο δράμου για αντιφασιστική χρήση//φθινόπωρο '21//τεύχος #3

ANTIFA ★ CENTRO

Βόλτα, αλητεία και antifa παιδεία!

KEEP IT HOOD

editorial

Εμείς που γράφουμε και μοιράζουμε αυτό το έντυπο, είμαστε μέλη του αυτόνομου αντιφασιστικού πυρήνα antifa centro. Ζούμε και δουλεύουμε στο κέντρο της μητρόπολης, στις γειτονιές που βρίσκονται πίσω και πέρα από την Αλεξάνδρας , κάτω και γύρω από τα Τουρκοβούνια. Το Γκύζη, την Κυψέλη, το Πολύγωνο και τους Αμπελόκηπους.

Είμαστε antifa, γιατί βασικά δε θέλουμε να είμαστε κάτι άλλο. Οι πλατείες στις οποίες έχουμε μεγαλώσει, οι σκατοδουλειές που κάνουμε, οι διαφορετικές γλώσσες που μιλάμε ή ακούμε από τις πολυεθνικές παρέες μας, έχουν γεννήσει το κοινό μίσος για τους μπάτσους, τα αφεντικά, τους φασίστες.

Είμαστε αυτόνομοι γιατί αντιλαμβανόμαστε πως εμείς, η εργατική τάξη, δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα και από κανέναν. Καταλαβαίνουμε την «πολιτική» σαν μάχη αυτονομίας από το κράτος και τους κάθε λογής ρουφιάνους και ειδικούς του. Ο πυρήνας είναι ο τρόπος μας να μιλάμε για λογαριασμό μας, να κατανοούμε τον κόσμο όλοι μαζί, να θυμόμαστε συλλογικά και να αντιστεκόμαστε στον ζόφο και τη βλακεία γύρω μας.

Το έντυπο αυτό μοιράζεται χέρι - χέρι στους δρόμους και στις καβάντζες των γειτονιών μας, σε παράξενους καιρούς. Την ίδια ώρα, δεξιοί κι αριστεροί προσπαθούν να μας κρατήσουν χωρισμένους, δίνοντας μας «λόγους» να διαφέρουμε. Είναι καιρός να εμπιστευτούμε ο ένας την άλλη και να κοιτάξουμε περήφανα τις ομοιότητες μας.

ATHENS ANTIFA est. 2004

Αν γουστάρετε αυτά που λέμε και κάνουμε στείλτε μας μέιλ στο:

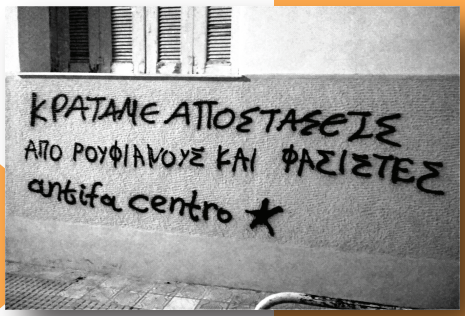
antifa.centro@gmail.com

STICKERS

Σίγουρα έχεις πετύχει κάτι από όλα αυτά στη γειτονιά σου. Κολλάμε αυτοκόλλητα και ρίχνουμε συνθήματα με σπρέι γιατί έτσι, μεταξύ άλλων, βρίσκουμε τρόπους να μιλάμε μεταξύ μας. Να βρίσκουμε τους φίλους μας και να τσιγκλάμε τους εχθρούς μας. Να δηλώνουμε με κάθε τρόπο πως οι γειτονιές μας είναι antifa. Ότι είμαστε antifa!!!

Άν θέλεις και εσύ να τσιγκλίσεις το ρουφιάνο ή το φασίστα της γειτονιάς σου με λίγη αυτοκόλληση, στείλε μας μέιλ και εμείς θα κανονίσουμε να λάβεις το stuff.

ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

Δεν ξέρουμε αν το έχετε πάρει χαμπάρι, αλλά βρώμισαν τα social media τον τελευταίο χρόνο με εικόνες από τις διάφορες εκστρατείες του Δήμου Αθηναίων. Ορδές από δημοτικούς υπαλλήλους ξεπατικώνουν τις γειτονιές μας με στόχο «την καλύτερη ποιότητα ζωής». Εκστρατείες που φτάνουν από καθαριότητα σε εκθέσεις μοντέρνας τέχνης μέχρι και σε κινηματογραφικές προβολές[1].

Τη μια οργανώνουν εκστρατείες antigraffiti και επιστρατεύουν καλλιτέχνες για να κάνουν τα αφισοκολλημένα καφάο «έργα τέχνης». Την άλλη γκριζάρουν όλους τους τοίχους σβήνοντας κάθε σημάδι μας από αυτούς. Και τις Κυριακές οργώνουν τις πλατείες με ειδικά μηχανήματα που πετάνε χλωρίνη για απολύμανση! Τόση χλωρίνη που κινδυνεύεις στα σοβαρά να χάσεις την όσφρησή σου. Κι έπειτα, αφού όλα αστράψουν περνάμε στην πνευματική καλλιέργεια!

Εκθέσεις μοντέρνας τέχνης με πανάκριβους εξοπλισμούς στήνονται στο Πεδίον του Άρεως. Και το πάρκο εκτός από ασυνάρτητες, οικολογικές, καλλιτεχνικές ανησυχίες της μεσαίας τάξης γεμίζει από σεκιούριτι και τσέους για να προσέχουν τον εξοπλισμό, γεμίζει από φιλότεχνους χίπστερς ενώ εκδιώκονται οι μόνιμοι, πολυεθνικοί θαμώνες του.

Πράγμα που μας κάνει, θέλοντας και μη, να αναρωτιόμαστε τι σκάλωμα έφαγαν όλοι αυτοί με το δημόσιο χώρο, το καθάρισμα και τις τέχνες. Λες και το μεγαλύτερο πρόβλημα που έχει να διαχειριστεί ο δήμος Αθηναίων είναι η αφισορύπανση και οι βαμμένοι τοίχοι. Λες και τους ενδιαφέρει αν θα τραφεί το πνεύμα μας. Εμείς λοιπόν που είμαστε κομμάτι του δημόσιου χώρου ξέρουμε καλά τι σκάλωμα έχουν φάει.

α. Σεπτέμβριος 2021

(α.) (β.)
Αφίσες που συζητήσαμε, τυπώσαμε και κολλήσαμε τον Ιούλιο και τον Σεπτέμβρη, σε δρόμους , πλατείες και καβάτζες των γειτονιών μας.

β. Ιούλιος 2021

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΡΕΕΣ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ,

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝΕ

ΣΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ !

Το σκάλωμα το έχουν με εμάς που κυκλοφορούμε, εκφραζόμαστε και συναντιόμαστε στο δημόσιο χώρο. Εμάς και τις γλώσσες μας θέλουν να καθαρίσουν. Τα σημάδια μας στους τοίχους θέλουν να ξεκολλήσουν. Τις ταγκές μας θέλουν να γκριζάρουν. Τις κουλτούρες μας θέλουν να αφανίσουν. Και πίσω από αυτά δεν έχει καμία εκστρατεία για καλύτερη ποιότητα ζωής, δεν έχει καμία αισθητική αναβάθμιση. Έχει πλατείες με μπάτσους και χλωρίνη. Έχει δημόσια τάξη και θεωρίες μηδενικής ανοχής. Έχει τον έμμεσο και άμεσο εκδιωγμό μας από τις πλατείες και τα πάρκα που είχαμε ως σημείο συνεύρεσης. Γιατί ένα αποστειρωμένο, πεντακάθαρο περιβάλλον σε μουδιάζει και σε πειθαρχεί.

Αυτές οι επιχειρήσεις καθαριότητας, αυτές οι εκθέσεις και προβολές δεν είναι άλλο από τα σχέδια του κράτους ώστε να επιβάλλει την κυριαρχία του στον πολεοδομικό ιστό. Κάνοντας μας παράλληλα ξεκάθαρο πως αν δεν είμαστε φίλοι του πρέπει να βγάλουμε το σκασμό.

Οι δρόμοι θα κλείνουν για τους μαραθώνιους, οι αφίσες θα σκίζονται, τα συνθήματα και οι ταγκές θα βάφονται, στα πάρκα δε θα κούγονται οι μουσικές μας αλλά θα προβάλλονται ρομαντικές αμερικανικές κωμωδίες[2] για να πάνε κάτω τα φαρμάκια, για να γίνει λίγο ακόμα το μυαλό μας χυλός. Ο δημόσιος χώρος θα καταλαμβάνεται και θα γεμίζει από τους φίλους του κράτους και θα γίνεται όλο και πιο εχθρικός για όλες εμάς.

Πίσω από μια καλλιτεχνική έκθεση, θα έρχεται ένας μαραθώνιος κι έπειτα θα έρχεται ένα στόλος απορριμματοφόρων μέχρι που να φανεί το μακρύ χέρι της μηδενικής ανοχής και των αστυνομικών σχεδίων. Κι όλο και περισσότερο θα καταλαβαίνουμε τα χίλια πρόσωπα που μπορεί να πάρει η δημόσια τάξη.

1,2 «Cine Αλίκη στο Πεδίον του Άρεως», Καθημερινή, 09/09/21

Δεν ήταν «αστυνομική αυθαιρεσία»

ήταν δημόσια τάξη.

Η δολοφονία του δεκαοκτάχρονου Ρομά Νίκου Σαμπάνη δεν ξάφνιασε. Δεν ξάφνιασε γιατί οι κρατικοί μηχανισμοί που διαθέτουν το μονοπώλιο της έννομης βίας, πυροβολούν και ενίοτε δολοφονούν.

Έχουμε δει «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις» αστυνομικών όπλων, δολοφονίες από μπάτσους εντός και εκτός υπηρεσίας, θανάτους κρατουμένων μέσα σε τμήματα. Δεν πρόκειται για κάποιου είδους μεμονωμένη «αστυνομική αυθαιρεσία», μια παρεκτροπή που θα διορθωθεί όταν το «καλό κράτος - συνήθως αριστερό» τιμωρήσει τους «κακούς- συνήθως μερικώς εκπαιδευμένους» αστυνομικούς. Ο κρατικός μηχανισμός της αστυνομίας είναι ένας. Δεν έχει καλό και κακό πρόσωπο, όσο κι αν σκούζει η αριστερά.

Τα τελευταία δέκα χρόνια που η καπιταλιστική κρίση οξύνεται, τρώμε στη μάπα όλα τα κρατικά σχέδια της δημόσιας τάξης. Εξακριβώσεις σε πλατείες, προσαγωγές και συλλήψεις για το τίποτα, προσπάθειες ανακατάληψης της πόλης ενώ ταυτόχρονα κινητοποιούν κάθε ρουφιάνο που θα μπορούσε να βοηθήσει στην επιβολή της τάξης. Και τα τρώμε στη μάπα γιατί ο στόχος είναι η πειθάρχηση μας, η πειθάρχηση της εργατικής πολυεθνικής νεολαίας την ώρα που πετιέται στα σχοινιά.

Η δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη έγινε μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Κι ήταν «ευκολοχώνευτη» γιατί ο Σαμπάνης ήταν Ρομά, πράγμα που σημαίνει ότι η ελληνική ρατσιστική κοινωνία τον κατατάσσει στην κατηγορία των αμετανόητα εγκληματιών, όπου οι σφαίρες είναι συνήθως δικαιολογημένες.

Ο κρατικός μηχανισμός προσπάθησε να κουκουλώσει τη δολοφονία. Οι συνομιλίες των ΔΙΑΣ δε «διέρρευσαν» για να λάμψει η αλήθεια αλλά για να συσκοτιστεί το ένα και μοναδικό πρόσωπο της δημόσιας τάξης πίσω από δύο ένοχους μπάτσους.

Και καθώς η κρίση θα βαθαίνει οι έλεγχοι θα αυξάνονται, οι μισθοί μας θα πέφτουν μέσω της αύξησης των τιμών, η πίεση θα μεγαλώνει. Και οι αστυνομικοί μηχανισμοί ξέρουν πως μετά από δύο χρόνια μαντρώματος, κλωτσιών και τρομοκρατίας παίζει συσσωρευμένο μίσος και οργή. Κι είναι στοίχημα ο έλεγχος και η διαχείριση μιας εξέγερσης από τα κάτω. Ο στόχος είναι αδιαμφισβήτητος: η εργατική νεολαία να παραμένει βουβή και υποταγμένη. Κι αυτό κάποιες φορές απαιτεί και σφαίρες.

Εμβόλια , για κάθε χρήση!

Η νέα εξακρίβωση στοιχείων, είναι εδώ και λέγεται πιστοποιητικό εμβολιασμού αδέρφια. Για μας κι αυτό ανήκει σε ένα σύνολο μέτρων και κρατικών εντολών που στοχεύουν στην πειθάρχηση μας και που τα λουζόμαστε εδώ και καιρό. Δηλαδή, μάσκες, test, απαγορεύσεις κυκλοφορίας και όλα αυτά τα ωραία!

Το ελληνικό κράτος αγκαλιάζει σφιχτά και πασάρει στους ρουφιάνους του νέες αρμοδιότητες. Δάσκαλοι, αφεντικά, ιδιοκτήτες θα είναι σε θέση να ελέγχουν, να καταγράφουν και να επιτηρούν στο όνομα του κράτους.

Καμία υγεία μέχρι εδώ. Μόνο μια κοινωνία που μετατρέπεται σε ένα μεγάλο στρατόπεδο, με checkpoints και εξακριβώσεις, με καθημερινές μικροεντολές και ρουφιάνους σε πολλά πεδία της καθημερινότητας. Απ' το σχολείο και τη δουλειά, μέχρι το λιανεμπόριο και τη «διασκέδαση» θα πρέπει να κυκλοφορούμε με τα «χαρτιά» μας. (Μήπως σας θυμίζει κάτι αυτό;) Να λογοδοτούμε διαρκώς σε διάφορους κι αυτό με κρατική βούλα.

Αλλά γιατί όλα αυτά;

Την ώρα που τα λεφτά δεν φτάνουν ούτε να γεμίσουμε το μηχανάκι το ελληνικό κράτος έχει όλες τις απαντήσεις. Για όλα ευθύνεται ένας ιός, η κλιματική κρίση και μια θεία μας απ' το χωριό. Πειθαρχία και συσκότιση είναι το σλόγκαν που εφαρμόζει όχι μόνο το ελληνικό, αλλά όλα τα καπιταλιστικά κράτη σε περιόδους κρίσης και εμπορικού πολέμου. Με στόχο τη διαχείρισή μας. Με στόχο την υλική και διανοητική μας υποτίμηση κι αυτό χωρίς να ανοίξει ρουθούνι. Με στόχο να συνηθίσουμε μια κοινωνία στρατόπεδο.

Κωδικός ΕΠΑΛ. Οηλαδή;

Το σόου κυλάει κάπως έτσι: αγνοί φοιτητές της αριστεράς αποφασίζουν (αυθόρμητα!) να επιτελέσουν το «επαναστατικό» τους καθήκον και να διαφωτίσουν τα καημένα ΕΠΑΛ Σταυρούπολης. Κάνουν λοιπόν την εξόρμησή τους έτοιμοι να φάνε ξύλο. Και η συνέχεια έχει καταγγελίες για φασιστική βία, φυσικά με την κάλυψη των πάντα πρόθυμων ΜΜΕ και την πανταχού παρούσα ελληνική αστυνομία. Μόνο που το εργάκι είναι τόσο προβλεπόμενο όσο και η στρατηγική που χρησιμοποίησε η αριστερά.

Με δοκιμασμένο εδώ και δεκαετίες πλάνο, η ηγεσία της αριστεράς στέλνει νεαρά μέλη της να φάνε ξύλο. Έπειτα το ξύλο γίνεται viral κι έτσι έχουμε ένα ακόμα «πρόβλημα» που απαιτεί λύση. Με την αριστερά να εμφανίζεται ακόμη ζωντανή και μάχιμη, έτοιμη να λύσει το πρόβλημα και να προσφέρει νέες υπηρεσίες στο κράτος. Το θεατράκι αυτό ακολούθησαν πλήθος κοινωνιολογικών αναλύσεων σύμφωνα με τις οποίες «στις γειτονιές που βασιλεύει η φτώχεια, η ανέχεια, η εξαθλίωση, η απουσία οράματος και προοπτικής, εκεί βρίσκει πρόσφορο έδαφος ο φασισμός». Με τη σειρά τους διάφοροι φασίστες δεν έχασαν την ευκαιρία να καβαλήσουν την αριστερή ρητορική περί «ναζιστικού πυρήνα στη Σταυρούπολη». Με λίγα λόγια, όλοι είχαν λόγους τα ΕΠΑΛ να έχουν «πιάσει φασίστες». Όλοι εκτός προφανώς από τα ΕΠΑΛ που τους κοτσαρίστηκε η ρετσινιά των φασιστών.

Η επιλογή του ΕΠΑΛ να «γίνει θέμα» δεν ήταν καθόλου τυχαία. Γιατί η λέξη ΕΠΑΛ χρησιμοποιείται ως κωδικός. Γιατί τα ΕΠΑΛ είναι το μέρος όπου συγκεντρώνεται το μεγαλύτερο τμήμα της εργατικής νεολαίας μέχρι αυτή να προοριστεί για τις μελλοντικές σκατοδουλειές. Τα ΕΠΑΛ είναι τα πιο πολυεθνικά σχολεία της χώρας. Είναι τα παιδιά που δέχτηκαν την χειρότερη πίεση στη διάρκεια της καραντίνας, τα περισσότερα πρόστιμα και τις μεγαλύτερες απαγορεύσεις. Είναι εκεί που το μίσος για την αστυνομία, την αριστερά και όλα τα "αναγκαία μέτρα" που αυτή μας φόρεσε δύο χρόνια τώρα, φουντώνει. Τα ΕΠΑΛ είναι οι μαθητές και οι μαθήτριες της εργατικής τάξης που διαρκώς μπαίνουν στο στόχαστρο της δημόσια τάξης με διάφορες αφορμές. Βαφτίζονται ως αντικοινωνικές, βίαιοι, παραβατικές και τώρα φασίστες.

Και αυτό που ακολουθεί τη συνεχή υποτίμηση μέσω χαρακτηρισμών είναι κλωτσιές και αστυνομική διαχείριση. Αυτό ακολούθησε και σε Σταυρούπολη- Εύοσμο, δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις μαθητών. Η εργατική τάξη δαιμονοποιείται για να μπορεί να νομιμοποιηθεί οποιαδήποτε μεταχείρισή της επιφυλάσσει το κράτος. Τα επεισόδια που παρακολουθήσαμε είναι μία μόνο εικόνα από τη βία του μέλλοντος που προετοιμάζεται να δεχθεί ένα μεγάλο κομμάτι μας, αυτό της πολυεθνικής εργατικής νεολαίας. Επειδή είναι ΕΠΑΛ. Και τα ΕΠΑΛ «αξίζουν» την βία της αστυνομίας, και κάθε βία επειδή είναι αυτό ακριβώς που είναι.

Ξαφνικά το κράτος και διάφοροι μηχανισμοί του αποφάσισαν πως υπάρχει πρόβλημα με την έμφυλη βία! Η μετάδοση ειδήσεων που αφορούν βία κατά των γυναικών, οποιασδήποτε έντασης, γίνονται πρώτο θέμα. Οπότε ο δήμος Πάτρας, μετά τη διοργάνωση του καρναβαλιού, είπε να καβαλήσει και το άρμα του κρατικού φεμινισμού και διοργανώσει σεμινάρια αυτοάμυνας και αυτοπροστασίας για τις γυναίκες.

Δηλαδή μας λένε ότι η έμφυλη βία θα σταματήσει αν όλες γίνουμε Τζον Ράμπο. Το σίγουρο είναι ότι δεν περιμένουμε κανέναν «ειδικό» της έμφυλης βίας να μας πει τι να κάνουμε με τις ζωές μας και πως να «αποκτήσουμε αυτοεκτίμηση». Να μας πει πώς να γίνουμε σκληρές για να απαντάμε στη βία που δεχόμαστε.

Όσο βρισκόμαστε μεταξύ μας και μιλάμε για τα ζόρια μας, για το μαλάκα αφεντικό, για όλη την άμισθη εργασία που ρίχνουμε εντός και εκτός σπιτιού, τόσο δε θα ‘χουμε λόγο να φοβόμαστε. Όσο το κράτος μας θέλει υποτιμημένες και μόνες, εμείς θα έχουμε στο μυαλό μας όλες εκείνες, τις εργάτριες που στο λοκ ντάουν τα σπίτια δε μας χωρούσαν. Εκείνες που βρεθήκαμε εκεί έξω στις πλατείες, αψηφώντας προσταγές. Και δεν ήμασταν λίγες!

Σκατοψυχιά και μίσος για τη δρομίσια ραπ: Στόχος είναι η εργατική νεολαία.

Δεν είναι καθόλου σπάνιο στα σόσιαλ μήντια να στοχοποιείται η ραπ μουσική ή κάποια είδη της, όπως το drill. Πολλοί από αυτούς τρώνε σκάλωμα ιδιαίτερα με το δρομίσιο ραπ: «τους νοιάζουν μόνο τα λεφτά, προωθούν τη βία, τα drugs και τις συμμορίες, είναι τελειωμένοι κάγκουρες». Είναι μερικά από τα λόγια τους.

Το πρόβλημα τους όμως δεν είναι αυτό.

Η ραπ όπως και όλες οι μουσικές κουλτούρες που ξεκινούν από τις γειτονιές και τα γκέτο της εργατικής τάξης εκφράζουν –στα καλύτερα τους- την ζωή και την προσπάθεια για επιβίωση και κοινωνική ανατίμηση της πολυεθνικής εργατικής νεολαίας. Μια προσπάθεια που πολλές φορές είναι πολύ σκληρή και γεμάτη τάσεις αυτοκαταστροφής.

Η ραπ όμως στην τελική εκφράζει κάτι που θέλουν κράτος και αφεντικά να κρύψουν. Ότι δηλαδή η εργατική νεολαία είναι αιχμάλωτη σε μια παγίδα που έχει φτιάξει το κράτος: τη μετατροπή της σε «εγκληματίες». Εγκληματίες γιατί καπνίζουν ένα τσιγάρο, εγκληματίες γιατί είναι μετανάστες, εγκληματίες γιατί κάνουν γκραφίτι, εγκληματίες γιατί είναι οπαδοί, εδικά τώρα με τις καραντίνες γίναμε όλοι εγκληματίες απλώς γιατί υπάρχουμε!

Το πρόβλημα τους λοιπόν δεν είναι ότι ακούμε ή κάνουμε ραπ. Το πρόβλημα τους είναι η εργατική νεολαία να βρίσκεται στον πάτο υποταγμένη και να μην βγάζει μιλιά, βαφτισμένοι όλοι «εγκληματίες», «παραβατικοί», «αντικοινωνικοί». Γι' αυτό ξερνάνε μίσος και σκατοψυχιά.

NWA aka Niggaz Wit Attitudes, 1988 και το κομμάτι «Straight Outta Compton».
Ο Dr. Dre ξεκινάει λέγοντας «και τώρα θα παρακολουθήσετε τη δύναμη της δρομίσιας γνώσης».

Πολλοί πήραν το μήνυμα και όχι μόνο στις ΗΠΑ.Έτσι κατάφεραν, αλλού περισσότερο και αλλού λιγότερο, να φέρουν στο προσκήνιο την τόσο ενοχλητική «δύναμη της δρομίσιας γνώσης», τη δύναμη της γνώσης της εργατικής νεολαίας.

Μια μεταμφιεσμένη απαγόρευση κυκλοφορίας...

Το μάτι άνοιξε κυριακάτικα, πριν την ώρα του, και δεν έλεγε να ξανακλείσει.

Συμβαίνουν αυτά, σκέφτομαι, και σηκώνομαι για καφέ. Μπαίνω κουζίνα και καταλαβαίνω ότι καφές και καπνός γιοκ. Ξεσηκώθηκα για ψώνια. Λίγο πριν βγω, τσεκάρω απ'το παράθυρο και καταλαβαίνω ότι δεν κινείται τίποτα έξω! Ανέμιζε μόνο μια ασπροκόκκινη κορδέλα από αυτές που βάζουν οι τσέοι στον τόπο του εγκλήματος. Ήταν ξεκάθαρο πως κάτι έπαιζε.

Δεν θα πω ψέματα. Μου πέρασαν απ' το μυαλό διάφορα. Λες να έγινε κάνα λοκντάουν και δεν το πήρα χαμπάρι; Απαγόρευση κυκλοφορίας λόγω συννεφιάς; Τι σκατά παίζει;

Βγήκα και είδα μόνο έναν τυπά με κίτρινο γιλέκο να κοιτά με ύφος βαριεστημένου ασφαλίτη. Κι έπειτα εμφανίστηκαν τρέχοντας διάφοροι με αθλητική περιβολή, νούμερο και κινητό στον αγκώνα. Το τοπίο ξεθόλωνε.

-Παρακαλώ απαγορεύεται η διέλευση, μου λέει ο τυπάς.

-Γιατί; Απαντώ απότομα.

-Γιατί έχουμε αγώνες. Είναι ο 4ος γύρος του πεδίου του Άρεως που γίνεται για να…

-Ντάξει ρε φίλε ένα καπνό θέλω να πάρω από απέναντι…είπα διακόπτοντάς τον.

-Λυπάμαι θα πρέπει να περιμένετε.

Οι προσπάθειες μου δεν είχαν νόημα. Στο βάθος, γωνία με Αλεξάνδρας, είδα παρκαρισμένη ολόκληρη κουστωδία: μπάτσοι, τροχόμπατσοι, δημοτόμπατσοι, μόνο δασοφύλακες έλειπαν.

Έστριψα τα τελευταία τρίμματα που είχαν απομείνει και περίμενα. Ο εθελοντής-μαλάκας μου είπε ότι το τσιγάρο κάνει κακό και πρέπει να το κόψω. Τον κοίταξα με βλέμμα «fuck off and die».

Έκανα τζούρα και προσπάθησα να σκεφτώ σε τι διαφέρει αυτό από τις προηγούμενες απαγορεύσεις που είχαμε φάει στην μάπα το προηγούμενο διάστημα.

Δεν κατάφερα να βρω σοβαρές διαφορές. Ήταν μία μεταμφιεσμένη απαγόρευση κυκλοφορίας. Με κορδέλες, αθλητικά σορτσάκια και πάντα με μπόλικη αστυνομία!

Street's Story: Τούρκα με το 11

Μεσημέρι Κυριακής και αντί να είμαι τσιλ με τις δικές μου, στο κεφάλι μου γυρίζουν διάφορα. Εμβόλια, πιστοποιητικά, βομβαρδισμός από «ειδήσεις» και με πιάνει μια αηδία για όσους πιστεύουν την κάθε μαλακία που διαβάζουν στα social. Φτάνει η ώρα που προσγειώνομαι στη γη και φεύγω γιατί η δουλειά και το αφεντικό περιμένουν. Ξεκινάω λοιπόν ξενερωμένη και μπαίνω στο 11.

Κλασικά! Ακριβώς μπροστά μου κάθεται μία τύπα που τρώγονταν για καυγά. Οπότε μου λέει φωνάζοντας:

-Γιατί δε φοράς μάσκα; Εγώ είμαι πιο χαζή από εσένα που φοράω;

Συνέχιζε να ψελλίζει διάφορα αλλά εγώ, χαλαρή-εκπαιδευμένη, δεν της δίνω τη σημασία που περίμενε και το βουλώνει. Είπαμε όμως, τρωγόταν για να γίνει μπάτσος στη θέση του μπάτσου. Οπότε η τύπα λαγωνικό λοκάρει τον απέναντί μου και αρχίζει να του φωνάζει με μανία:

-Βάλε τη μάσκα σου τώρα!

-Δεν θέλω να τη φορέσω. Έχω κάνει το εμβόλιο. Τραβάς κανά ζόρι τόση ώρα;

Εκείνη σαστίζει, αλλά δεν το βάζει κάτω έτσι εύκολα.

-Έχεις κάνει το εμβόλιο αλλά… μπορεί να έχεις κάτι άλλο μεταδοτικό, λέει (Έχει σαλέψει εντελώς ο κόσμος σκέφτομαι και μου έρχεται ξανά εκείνη η αηδία που ένιωθα και πριν).

Τελικά, ο απέναντι «έπεσε» μετά από ομηρική στιχομυθία με τη Βέρα* περί φασισμού και κοινωνικής υπευθυνότητας και έβαλε τη μάσκα. Και μπορεί εμένα να μη με ενόχλησε ξανά αλλά κοίτα να δεις σκέφτηκα πως δε μας έφτανε το αφεντικό που το παίζει μπάτσος στη δουλειά και ζητά τεστ και πιστοποιητικά, έχουμε και τον καθένα να το παίζει medical police.

*Βέρα-Ντόπια - Ευυπόληπτη πολίτης – Νομοταγής - Συνήθως ακραία Φασίστω.

Athens antifa στους δρόμους, στους τοίχους, στα μυαλά.

Σε όλα τα σημεία του ορίζοντα της πόλης αυτής υπάρχει και από μια antifa ομάδα. Κι όλες οι ομάδες αυτές ανήκουμε στην κοινότητα Athens Antifa. Κεντρικός τομέας και πέριξ, από τα ανατολικά στα δυτικά και από τα βόρια στα νότια. Σαν να λέμε έχουμε τις άκρες μας!

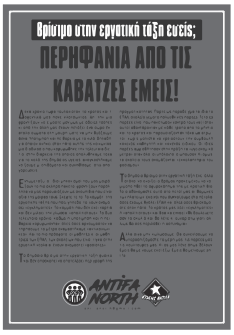
Πέρα από τις συζητήσεις που κάνουμε σταθερά, είμαστε στη γύρα. Γράφουμε και μοιράζουμε έντυπα σαν κι αυτό, κάνουμε διαδηλώσεις στόμα με στόμα, φάσεις με open mics και μπλα μπλα, κολλάμε αφίσες και αυτοκόλλητα, ρίχνουμε graffiti και συνθήματα. Να ρίξτε μια ματιά:

1.

2.

3.

4.

5.

1.Αφίσα από Antifa East , 2. Αφίσα από Autonome Antifa, 3.Αφίσα από Antifa North, 4. 3on3, open mics από Antifa Patissia-Galatsi-Lamprini, 5. Bomb the city!, από Antifa South.

Πρώτη του μήνα. Μπήκε ο Οκτώβρης.
Ο καιρός έχει χαλάσει κι εγώ έχω αρχίσει να σκέφτομαι τι διάολο ήταν αυτό που πάθαμε πέρσι.
"Θα μας μαντρώσουν πάλι μέσα;"
"Αυτοί που κάναν τουμπεκί ένα χρόνο, πήγαν τις διακοπούλες τους, θα αρχίσουν πάλι την υστερία για τον ιό;"

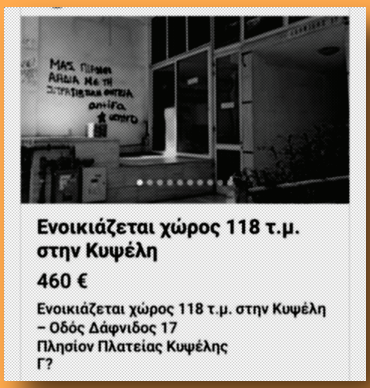
Τέλος πάντων. Φεύγω! Έχουμε δώσει ραντεβού με τα τσακάλια από το centro και τις άλλες antifa ομάδες του Athens antifa, 7.30 στην Πριγκιπονήσων για να διαδηλώσουμε προς Γκύζη. Οικείες φιγούρες ξεπηδούν από το πάρκο και γινόμαστε ένα σώμα. Παίρνουμε τις σημαίες, πιανόμαστε αλυσίδες και κατηφορίζουμε προς την πλατεία. Περήφανες μετανάστριες, μητέρες και πιτσιρικάδες καταλαβαίνουν ακριβώς τι λένε τα συνθήματα και τα έντυπα μας. Μαγαζάτορες και λοιποί ρουφιανομπαλκονάκηδες «μαζεύτηκαν» όπως πάντα.

Τελικά νομίζω πως θα πολεμήσω το φόβο μου μέχρι την επόμενη φορά που θα βρεθούμε ξανά στο δρόμο. Και μπορεί να μην ξέρω τι άλλο μας περιμένει για φέτος. Μα ξέρω πως όσο ο "ιός κι οι μεταλλάξεις του θα συνεχίσουν να εξαπλώνονται", μαζί με τη σαπίλα, τη μιζέρια και τη μοναξιά, εγώ θα είμαι μέλος της κοινότητας Athens Antifa!

on the streets

CLICK THE HOOD

Υπόγειο με θέα.

Μόνο αυτό δεν έλεγε η αγγελία που είδαμε μπας και βρούμε διαμέρισμα στη γειτονιά. Και μπορεί τσαρδί να μη βρήκαμε, αλλά δείτε φωτογραφία που ψαρέψαμε! Τη φάση σπρέι-σύνθημα την παίζουμε πολύ. Όσο το κάνουμε μαθαίνουμε τη γειτονιά, βρίσκουμε φίλους, κάνουμε εχθρούς. Στην τελική μαθαίνουμε ποιοί μεσίτες δε δίνουν φράγκο για βαψίματα!

Δε βάφουμε μόνο εμείς στη γειτονιά!

Στους τοίχους βρίσκονται ένα κάρο μηνύματα. Πολλοί τους χρησιμοποιούμε. Εμείς για να ρίχνουμε συνθήματα, οι οπαδοί για να κάνουν τη γειτονιά στα χρώματα της ομάδας , οι γκραφιτάδες για τα κομμάτια τους και διάφορες για τις ταγκές τους μπας και δώσουν λίγο χρώμα στο γκρίζο τους. Μηνύματα ξεπηδούν από τα μπετά. Μας λένε ποια ομάδα κυριαρχεί στη γειτονιά, πόσο το νιώθουν οι antifa, μας λένε ακόμα που μένει ο μπάτσος στη γειτονιά για να προσέχουμε!

Μπέσα δεν ξέρουμε ποιανού είναι το έπιπλο.

Τα αυτοκόλλητα μας γυρίζουν στις γειτονιές. Αλλάζουν χέρια κάτω από θρανία, τα δίνουμε σε πλατείες και πάρκα. Τις περισσότερες φορές τα βλέπουμε κολλημένα σε μέρη που δεν τα έχουμε κολλήσει εμείς. Κι αυτό δεν είναι τυχαίο. Είναι γιατί δεν είμαστε μόνοι. Είμαστε πολλές και είμαστε παντού. Είμαστε κέντρο- κεντρικά, γειτονιές antifa!